

Sedem pesmi



Nevin
Birsa

LIST, Dokler ne izstopiš iz svoje zeleneče
A KAJ BI JAZ? lupine, dokler se ne izostri luč
 v upanju, dokler ne fosforna bakla
 odreže novega soja v trpkem mrazu . . .

Kje ste, samotni čolnarji?
Vklenite cvetje, samoto in ukrotite vrtince!
Kje ste, usta korone,
hlepeči podplati, strah zapuščenih
jader? Zakaj ne bi ustvaril sonca
drugačnih dimenzij, zakaj ne bi odjadral
v celico, ki se drobi kot steklo
v vetru, kot razmajani Veliki voz,
kot boleča elipsa časa v stopanju žarkov
v ihteči pulz mojih arterij,
zakaj ne bi obiskal svojega odpirajočega se zarodka?

Jaz, razmajan v gibih, bolečina!
Jaz spet kisik,

jaz goreča bambusova koča, v krivini
plašno frfota beton, jekleno nebo in zemlja.

List, a kaj bi jaz?

AKROBAT Organizem beži v libidno zrcalo,
da bi videl idilo krvi,
da bi slišal toploto akrobata,
ki plava v akvariju visoke sence,
med vrvmi: ta gotovost luči,
ta neslišnost smrti!

In platno zavihra, zato splava z baletko
v žareče zlato tigra,
v gobec pokanja in pritajenih bičev:

Vzemi svoje še neizgovorjeno kresilo
in se potopi med obročke vsega možnega!
V ostrih gibih akrobata
plapola konica prelomljenega ploskanja,
me glene sopare in ognja.
In vse ostaja
skrivnost, peripetija mišic
in celic duha. A na trapezu
lahkotno drsenje v temo.

MRZIM, LJUBIM Nedonošenček sem, drobní otrok te dobe,
in umiram v krikú zenice,
prebujam se, šibek od zore,
nemiren, neznamen in grenak.

Rad bi bil velik,
rad bi zrastel nad ta svet,
rad bi zanetil v svojih ustih slino,
ki bi rodila besedo, in kletev.

Toda ta grozna vklenjenost
je našla svojo prst
v zvencečem kozarcu, v rasti ostre dobe,
v krhkem prstanu prijateljstva.

Rad bi preklel čas,
 ko sem zajokal,
 rad bi bil Kristus ali Marx,
 a sem brez moči,
 rad bi bil smetar, kovač, ljubimec,
 vse bi rad bil,
 le računovodja ne,
 a sem neznaten, majhen, ubog,
 in sem le pesnik,
 in vidim laž tega sveta, vrtinec v slepoti,
 rjuho zlata, časa in teme
 bi zakopal v svoje prsi,
 in brezmejno trpim.

RAZTRGANA
 SONCA

Veja ostro začrtanega mraza,
 skozi suhi apnenec,
 čez usodno uro:
 struna vetrovnih skal,
 ki me tako bolijo,
 v prgišču časa in nemira,
 v vozlišču rdečega prebujanja:
 raztrgana sonca, o raztrgana sonca!

In plovem po bakreni žili,
 plovem, ko odmevi noči,
 raztegnejo krila čez obraz;
 zija sen, niha iskra: kakor da bi bila ta senca
 zatočišče snega in večernih napadov strahu
 v zadnji ubijajoči svetlobi.

KI NAS
 NEUSMILJENO
 PRELAMLJA

Mačke gredo skoz luno,
 njih strgano okostje maliči moj sen,
 ki je zaklet in nemiren:

Kdo prebuja mrtve,
 kdo otroke, z materami, ki strmijo v rdeči strop,
 v rdeče zvezde, v rdeči utrip rožmarina,
 kdo se zamisli
 nad krčem večnosti,
 ki nas neusmiljeno prelamlja,

bega, muči, da
 zapremo kite, svetlobne ogorke prsti
 in se z izdolbenim licem
 prepustimo krohotu kož in kosti?

NAJLEPŠE,
 BOŽJE ZVEZDE

V mojih možganih vrešči
 na tisoče ptic,
 sladki, opikani rafal groze
 gre skozi globine krvi,
 in v koreninah rudnin
 se svetlikajo najlepše, božje zvezde.

RAZREŠI ME!

Joj, da bi se spremenil!
 Da bi postal jekleni drobec,
 vroče srce ali jastreb nad zelenjem,
 da bi postal oaza iz granita, iz jekla, iz jekla!

Oglje se razplamteva,
 bibavica duha in temno valovanje,
 impulzi, nenadna bojazen
 se naježi sredi bele ploskve.

Oglje žari: jaz diham,
 oglje modri: umrl bom. Vidim
 fotografijo prihodnosti na dnu tolmana,
 vidim prepletene žile v ječečem stolpu sna,
 vse niha, niha v tuji bolečini.

Preklet si in preklet ostaneš:
 odstrt na kljunu večnosti,
 v kristalu mraza in neslišnih senc,
 koder se gibljem in koder plovem.

Vzemi me, o bog, rebus sem,
 zapletena uganka sem!

Nad menoj belina, pod menoj ogenj.

O razreši me!